

VASILE LUPAȘC SFINTEȘ

Andrei Pervukhin

Cristian Stanciu

V L P A D

Domnului profesor Milea, cu recunoștință și bucurie!

Cuprins

Prefață	3
Vlad	5
Din volumul următor. Stefan cel Mare	72
Curiozități	77
Mari contemporani ai lui Vlad Voievod Drăculea	80
Povestiri și cronici medievale despre Vlad Țepeș Drăculea	84
Cărți recomandate	91
Scurt dicționar de termeni istorici	94
De același autor	95

Nu toată viața și-a dus-o în lanțuri sau prin războaie. Dar anii lui liniștiți au fost puțini și numărați, scurți ca viața florii de cireș în primăverile cu vânt mult și aspru. La Curtea din Târgoviște, anii săi s-au scurs în lumină și în pace. Cetatea întreagă îi iubea pe el și pe Radu, fratele mai mic și bălai, iar ei zburdau fără grijă pe ulițele largi ale Târgoviștei sau pe dealurile din jur, până sus, înspre munte.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

În leatul lui una mie patru sute patruzeci și doi, când zăpezile începură a se topi și drumurile toate a se zvânta, sosi la noi la Târgoviște solie de la Sultanul Murad. Trei care întregi erau pline cu daruri pentru Vodă, cufere meșteșugite în Anatolia, mătăsuri de la capătul lumii, tapiserii colorate ca în raiul închipuit de păgâni și câte și mai câte.

Iar solii ne-au vorbit mios și atâta l-au lăudat pe Vodă că poate, unii mai slabi de înger, i-ar fi și crezut. Dar noi îi știam vicleni, căci vorbele dulci ale celui ce vrea să ia cu sabia pământurile altora sunt meșteșug diavolesc și nu pot amăgi oamenii cu mintea-ntreagă!

Ne trimisese vorbă Murad-păgânul, să mergem la el să pecetluim odată pentru totdeauna pacea între noi și să hotărâm împreună hotarul de pe apa Dunării. Ne-am prefăcut a-l crede și i-am lăsat să plece pe soli. Apoi am ținut sfat cu toți boierii noștri. Urât ceas! Îngrășați în dregătoriile lor, mai toți îl sfătuiau pe Vodă să meargă la Edirne, capitala sultanilor, să nu supere pe Murad, să facă ce-o face numai să fie pace în țară.

Le vedeam eu, le vedea și Vodă licăririle viclene din ochi. Parcă vrerea lor, să-l afle pe Vodă mort, spânzurat la turci, sau cu capul tăiat, le apărea scrisă pe frunte. Nu știau să se ascundă și nu se mai rușinau. Fiecare se voia în tronul domnesc, sau voia să puie pe unul de-al lui.

În sala tronului venise și Vlăduț, coconul domnesc. Îl luase tătăne-su, să-l deprindă cu trebile cele mari ale țării.

Aprig la fire încă de atunci, s-a ridicat și a plecat fără îngăduință de la voievod. Pană să iasă le-a strigat boierilor, cu glasul său subțire, de copil, dar cu mintea de om în putere ce vede peste timp:

- Nu aveți rușine și nu știți ce-i bine pentru voi! Stârpiturilor! Când am să fiu voievod am să vă tai și am să va alung din Sfatul Domnesc!

Apoi a ieșit trântind ușa mare și grea cu puterile înzecite de atâta furie, mai-mai să rupă bucată din zid.

S-a stârnit în urma lui un răs prostesc, din cela cum auzi prin iarmaroace, la bețivii ce se bat pe burtă și hohotesc fără noimă, cu vin și grăsime încâlcite prin bărbile mari.

Vodă a cătat către mine cu fața albă de furie și de tristețe. Am înțeles să plec după coconul domnesc să văd să nu facă vre-o nesăbuintă și să-l dăscălesc despre cum să-și țină firea ca un voievod ce va fi cândva.

Către amiază, eram cu Vlăduț, pe apa Ialomiței, în sus, înspre munte, îl învățam a mânuii sabia tătarască, să stie cum se bat nogaii, și la nevoie, sa îi înfrângă mai ușor. Vlad își pierdea de multe ori firea când era micuț. Știam atunci că nu cuvinte de alint așteapta, ci sufletul său avea trebuința să se afle în preajma armelor, să simtă în palmă mânerul greu, învelit în piele aspră, să izbească cu tăișul în lemne și să spintece vrăjmasii închipuiți din aer. Doar așa se liniștea. Așa erau vremurile pe atunci. Așa sunt și acum.

Vodă Dracul s-a așezat pe un pietroi din marginea apei și l-a chemat pe Vlăduț la el. Venise vremea ca Vlad Bătrânul să dea mai departe învățăturile pe care le primise de la părintele său, Marele Mircea Voievod. Nu am știință cine o fi rostit pentru prima oară aceste porunci, dar ele trebuie să fie cele mai de folos vorbe pe care le-a rostit cineva pe aceste țărături. Le aud și acum în mine, le aud în fiecare dimineața și seară ca pe un Tatăl Nostru, scris doar pentru români.

Să nu pui niciodată viața ta mai presus de viața țării!

Să nu-ți tocmești veșnicia sufletului pe desfătarea trupului sau pe mânia de o clipă a inimii!

Ești neam de Basarab, neam rânduit să fie mai mare peste neamurile Valahiei. Să nu te lași niciodată de slujba ta oricât de greu ți-ar fi. Dacă Dumnezeu te va vedea trudind, va face El să fie bine până în ultimul ceas!

Să pricepi tu, să spui și altora că ești un mare stăpânitor peste o mare țară! Valahia nu este mai prejos de nicio împărăție!

Să prețuiești la fel de mult învățătura poporului tău ca și vitejia oștenilor. Fără una dintre acestea două, țara se va nărui!

Să nu dai dreptatea pe pace, pentru că nedreptii se vor întări și cu timpul nu-i vei mai putea răpune, iar răul lor va împărăți lumea!

Să te bați cu toată puterea ca în Moldova și în Transilvania să fie voievozi buni și curați!

Să cinstești pe Doamna țării și pe toate femeile de rang sau din popor căci ele sunt icoane ale Maicii Domnului!

Să cinstești și să pomenești mereu în rugile tale pe toți ai noștri adormiți, căci fără de lupta lor, astăzi am fi fost slugi!

Dacă Dumnezeu te va binecuvânta cu prunci de parte bărbătească, să duci mai departe poruncile ce primești acum!

Dumnezeu să ne ajute!

Cu o seară înainte să plecăm înspre Edirne, spre Curtea sultanilor, Vlad Vodă cel bătrân, ne-a chemat la sfat pe noi patru, pe mine, pe frații Marcu, Mihnea și Ler.

- Sultanul Murad, care împărățește peste neamul păgânilor, ne ademenește la Curtea lui să pecetluim pacea dintre noi.

- Să ne încredem în el, Doamne? întrebă Ler neguros. Acolo vom fi în mâna lui!

- Nu avem încotro. După așa invitație mieroasă, păgânul ar zbiera că nu i-am arătat cinstea cuvenită. A zis să meargă cu noi și Mircea, fiul nostru cel mare, precum și cei doi coconi nevârstnici, Vlad și Radu.

- Vor să ne piardă!

- Nu avem ce face! Fără îndoială că pe pruncii mei îi va ține prinși vreme multă. Așa va ști că nu voi mai porni la război împotriva lui. Pe Mircea îl las acasă. El va fi voievodul Valahiei în lipsa noastră. Este mare deja, și-a arătat vrednicia în luptele de la Dunăre, a deprins bine toate câte trebuie știute pentru conducerea unei țări.

- Să ne ducem pruncii de bunăvoie, Doamne? întrebă cu furie rău ascunsă Marcu.

- Da! scrâșni Vodă. Dacă nu îi duc pe ai mei, turcul va veni cu război peste țara noastră. Și câți prunci, câți tați vor pieri atunci?

- Mergem! șopti Ler.

- Mergem! șopti și Vodă. Dar pe Mircea nu-l iau.

- Bine te-ai gândit, Doamne. Mircea este deja oștean în putere. Dacă va fi să pierim noi, voievod mai bun decât Mircea Valahia nu poate avea!

Și am plecat către Edirne. Am plecat cu suflete cernite pentru prima oară știind că nu ne vom putea pune cu vrăjmașul la el acasă. Dar știam că așa câștigăm câțiva ani de pace pentru neamul nostru, așa că niciunul nu a crâcnit.

Drumul până la Edirne a fost scurt și niciun pericol nu ne-a ieșit în cale. De când am ieșit din Țara Românească, ne așteptau la fiecare han mai mare cai de schimb și odăi frumos aranjate pentru odihna noastră. Dar până să plecăm, coconul Vlăduț spusese lui Vodă că nu facem bine că mergem de bunăvoie în capcana lui Murad Sultan. Când am ajuns pe

Respect câmpia din fața cetății Edirne, Vlad a ridicat palma de parcă el ar fi fost voievod, nu tată-său.

- Descălecați! Porunci tânărul prinț. Se cuvine să mai ținem un sfat înainte de a intra între colții balaurului care vrea să ne sfâșie pe noi și pe toți creștinii.

Vodă Dracul încuviință din ochi și toți îl ascultarăm pe prinț mirați și înfiorați de limpezimea cu care vorbea pruncul.

- V-am auzit la sfatul vostru de taină cum hotărați ca Stroe să se prefacă nătâng și să rămână cu mine și cu Radu, dacă turcul o fi să ne țină zălog pe noi doi, cum spuneți că Mihnea trebuie să plece înapoi acasă cu Vodă, să ducă împreună primejdiile drumului și, mai apoi, greul țării.

Dar acum, în ultimul ceas vă spun că nu facem bine! Să ne întoarcem din drum și să pregătim Țara de luptă! Peste noi, la noi acasă nu poate răzbi nimeni!

- Țara nu poate îndura acum un război cu păgânii, Vlade! îi spuse cu amărăciune Vodă. Ar fi să piară prea mulți dintre ai noștri.

- Dă-mi mie comanda oștirii și mă jur în fața lui Dumnezeu că turcii nu vor avea izbândă în fața mea nici de-ar fi să aducă toate oștile lor! Te rog, tată, nu ne da fără luptă!

- De-ar fi așa simplu, Vlade... , oftă Vodă.

Vlăduț nu mai vru să vorbească. Se uită cu lehamite la tătâne-său, dar reuși să-și țină vorbele de ocară care i se citeau în privirile mai tăioase decât oțelul sabiei. Se ridică și plecă zece pași mai departe de noi.

- Hai înapoi, Măria Ta! zise Mihnea. Fă cum zice pruncul! Dumnezeu ne-a vorbit acum prin glasul său de copil.

- Dacă plecăm acum, până diseară trecem apa Dunării înapoi, acasă. Haideți! Țara poate fi gata de război în trei zile. Avem oșteni buni și în tăria munților de deasupra Târgoviștei ne putem adăposti ca în cea mai bună cetate.

- Nu, fraților, mergem înainte! Prea mulți oameni de-ai noștri ar muri într-un război cu Poarta. Boierii sunt dezbinați și unii ne-ar trăda într-o clipită dacă sultanul le-ar făgădui că-i pune pe ei pe tronul Valahiei. Dacă mai există o nădejde cât de mică să ne înțelegem cu